

Вено ТАУФЕР

ПЕСМЕ БЕЗ МЕТАФИЗИКЕ

КАД ТЕ ДОТАКНЕМ

брат који
где је
сестра луна

сам песак
брат који где брат огањ
сам прах

и сестра
драга телесна
смрт сам сипкави пепео

брат који ни пакао
пустиње
када те дотакнем

смрт постанем ја
кад постанем ти
ступим у себе

смрт преступим у те
хрпа прашног камења крцкање
мајмуна крцкање папирних чаша

брат зрак не удише отишао
у оца зрак у мајку луну у мајку
мајке у земљу у све у род у смрт

ФИТИЉ ПЕЧЕ

преклињање не клетве
кроз стакла
од екватора до леденграда
без гласа без хлада огња
пече
кроз крозирање у кост
удоми наузнак
будност
рупа у сну
восак озарене свеће
фитиљ пече
преклињање
сунце у пепео
само се подмлађује
у зубље сунаца
звезде само ветар све даље
мук у свој сјај
пише и брише
старац са штапом у песак
срећни песак
у песак

У ЗРАКУ СЕ ОТВАРА

краљ сам краљ
у зраку зрака
у зраку живих мртвих
који су само врата
пси музеја врата врата
и мртвих који ће бити живи
живи мртвих краљ
живих мртвих краљ мртви живих
сенка што пада
на прах пера
у лету
кроз туђа врата
преко туђег прага
на вратима свога даха
на прагу свога крика

на зрак
у зраку се отвара
у зрак

краљ
кра
кра

БЛАТО ХЛАД

олујни пљесак не замка сећања
смрт не али прорез празнине
смешак блонд зуба

средиште изгризотина
распада зуба
смерни помор деце

безимена блонд ведрина
магли унаоколо
блато хлад

десалиниреност суза
не стаза
не бесконачна

него равница али без краја и
без конца не више смрад
слуз размазива кијавица

КАКО ДУГО ВРЕМЕ

мук у мрак залази
површ тишине расте
у мислима глув

убија без јаука
како дуго време
окреће
како дуго време
се обрће
колико времена

је без нас
колико времена да ускисне
без краја

време
без конца
без нас

остаје
дуго време
на сунцу без сунца
убијено на крају без краја
голетна пространост без пута
пометња нога броди мук

ЧУЈНО СЕ ЛЕПИ ЗА ГРУМЕЊЕ

устајем из текућине
речи тражим обалу
магле и гмазове
лажне хриди не одјек
уздиже без краја и конца
се шири не смрдеж
не коров из дубине
уздижем удове
неуморни ветар
такав плес сада
како нестварно стварни
чујно се лепи за грумење
што га диже само
ћутање смрти се чује
иако стинут постајем
и ријем редом прст за прстом
из измаглица из спарина из разговора
ништа без иловаче из тишине
што се диже међу севање пера у грм
пророка нема обале ни отока о мутна водо
у окомит талас леда

МОЖДА ИГЛИЦЕ КЛЕКЕ

какав неопстојни бол киша
што зазива кроз безваздушја
и на њему светлост бреза
простора кад не би из равномерног
звука до последњих пукотина
се просипало брашно или можда
цветни прах не дохвата ниједна паучина
ни тама успомена тако то толико
потом речи понекад гласови

су бајућа слова или зачаравајуће иње
можда иглице клеке
милина неопстојна што се њише биљка

то белом даху несталнога змаја
ждрелу краја што нестаје међу зубалима у тминама
што се модре у плаветнило свећа

то капље тако капље толико
капље колико не зна се
какве више

где су ивице
сећање се
криви

ОКОМИТ КОЊ

свети ђорђе увек
овамо сврати
ветар брз
све клизи низа страну
копље стрчи
на копљу
свети ђорђе змај
окомит коњ
девица са стране

НА СВЕТУ

из сјаја
ветра
морем се
приближавам
хоризонту
слике
у зеницама
се окрене
телесна
се врати
из црне
светлости
бездана

Са словеначког превела:
МАРИЈА МИТРОВИЋ